

Ποιος να φταίει; (23083)

Λίγο μετά τα πρώτα βήματα του καθενός, κάποιος μεγαλύτερος ήταν διαρκώς από πίσω μας και συνήθως πανικόβλητα! Φοβόταν μην χάσουμε την ισορροπία μας, σωριαστούμε και κλάψουμε. Κάτι παρόμοιο συνέβη γύρω στα 3 μας πρώτα χρόνια όταν ήμασταν πια έμπειροι χειριστές της γλώσσας μας και μπορούσαμε να φωνάζουμε χωρίς τον κίνδυνο του πεσίματος. Αυτονόητα? Προφανώς! Κάποιοι άνθρωποι όμως προτιμούν να μένουν σε αυτό το στάδιο εγκεφαλικής ανάπτυξης μόνο που περνώντας τα χρόνια ψηλώνουν και αποκτούν δυνατότερη φωνή. Μα ποιος θα μπορούσε να τους κατηγορήσει γι' αυτό; Πάντως εάν κάποιος ήθελε, μπορεί να τους βρει να αχνοφαίνονται πίσω από τα καπνογόνα και τα χημικά που πετούν με οργή και μίσος - ή μήπως βαθιά ικανοποίηση - σε όποιο γήπεδο τυχαίνει να ξεδιπλώνεται μπροστά τους. Δεν είναι δύσκολο να τους πλησιάσεις και να τους γίνεις αρεστός, αρκεί να γνωρίζεις να περπατάς -ενίστε να τρέχεις-, να ουρλιάζεις συνθήματα και να υποστηρίζεις μια ίδια ριγέ φανέλα.

Τί έχει συμβεί όμως; Γιατί τέτοιου είδους ένστικτα μας κυριεύουν κατά την παραμονή μας στα γήπεδα; Όμως και σαν απλοί τηλεθεατές πολλοί από εμάς θα αισθάνονταν περίεργα αν η αναμετάδοση παρουσίαζε μόνο κορυφαίες αθλητικές στιγμές και όχι κάποιο χαρακτηριστικό <<τζέρτζελο>>. Αυτή ίσως να είναι η χειρότερη διαπίστωση. Ο αθλητισμός στο μυαλό του μέσου Έλληνα μεταφράζεται σε καπνογόνα στην Αλεξάνδρα και σε lasers στο Καραϊσκάκη. Η μοναδική μαγεία του αθλητισμού έχει καταρρακωθεί κάτω από τα συντρίμια των σπασμένων πορτών, καθισμάτων και έχει καεί στις φλόγες των αμαξιών των διαιτητών, παιχτών, αθλών!

Υποψιάζομαι πως κάποιοι άνθρωποι δεν πάνε στα γήπεδα για να υποστηρίξουν την αγαπημένη τους ριγέ φανέλα. Αντίθετα έχω βάσιμες υποψίες πως πηγαίνουν με σκοπό την καταστροφή, τον εμπρησμό και την επίδειξη πρωτότυπων ζωικών καλεσμάτων στις αντίπαλες ρίγες. Σε δεύτερη σκέψη ανακάλυψα πως δεν υπάρχει κανένας ουσιαστικός λόγος για αυτήν την μανιώδη λεηλασία. Μα ειλικρινά δεν κατάφερα να βρω ούτε έναν! Μα γιατί; Τι έχει συμβεί στους ανθρώπους αυτούς; Ίσως αυτή η απουσία εγκεφαλικής ανάπτυξης από τα παιδικά τους χρόνια τους στερεί την ικανότητα να ανακαλύψουν το.. κανένα κίνητρο που τους κινεί να φανατιστούν. Απαραίτητη τους είναι η εξήγηση πως όταν η εντεκάδα "τους" νικά την Αναγέννηση Κάτω Κωλοπετινίτσας δεν έχουν να κερδίσουν οι ίδιοι απολύτως τίποτα πέρα από ένα ζαλισμένο κεφάλι. Το χειρότερο είναι πως δεν χορταίνουν ποτέ. Πάντα θέλουν κι άλλο, κι άλλη φασαρία, κι άλλο μίσος, κι άλλη καταστροφή! Η ψυχολογία ενός ιδιαίτερα ένθερμου υποστηρικτή μίας ομάδας αλλάζει όταν βρίσκει όμοιούς του. Χαρακτηριστικά, ένας υποστηρικτής της ομάδας x αν σε γνώριζε πρώτη φορά στην καφετέρια της γειτονιάς του και σε ρωτούσε με ιδιαίτερο ενδιαφέρον <<Τι ομάδα είσαι;>> κάπως σαρκαστικά, και εσύ απαντήσεις χαμογελαστά και λίγο υποψιασμένα <<Μια είναι η ομάδα, γ ! >>, πιθανότατα να σε μειώσει έμμεσα λέγοντας <<Αχ, και σε είχα συμπαθήσει, δεν πειράζει!>> Παρ' όλα αυτά αν τύχει και αποκαλύψεις τέτοιο μυστικό όταν βρίσκεται

στην ίδια καφετέρια με τους αγαπημένους του συμμάχους, οι πιθανές καταλήξεις είναι δυσμενείς για σένα! Με λίγη τύχη ίσως σε διώξουν με επικριτικά βλέμματα. Αν είσαι και λίγο άτυχος πιθανόν να σε απειλήσουν. Αν πάλι είσαι πολύ άτυχος θα εισάγεις την λευκή μόδα του γύψου!

Καταλήγω πως παρ' όλο που αυτοί οι βανδαλισμοί είναι αποτελέσματα κακής κοινωνικοποίησης και ανατροφής, τα άτομα με ακραίες αντιδράσεις γνωρίζουν καλύτερα από τον καθένα μας να κρύβονται στον όχλο. Ο όχλος απορροφά την ατομικότητα και τα ξεχωριστά χαρακτηριστικά με αποτέλεσμα το «ένα» να γίνεται σώμα του «όλου». Η ένταξη σε μια τέτοια ομάδα είναι σχετικά εύκολη, αρκεί το άτομο να είναι τόσο μεγάλο και ώριμο ώστε να ξέρει ποιο είναι το αγαπημένο του χρώμα και να ξέρει να αναζητήσει την αντίστοιχη ριγέ φανέλα που μετά θα λατρεύεται με θρησκευτική ευλάβεια!

Η προσπάθεια του ατόμου να ενταχθεί στο «όλο» είναι η ανάγκη του να αισθάνεται μέλος του συνόλου. Όσο περισσότερα καταστρέφεις τόσο ισχυρότερο μέλος γίνεσαι. Τα γήπεδα έχον πια μετατραπεί σε ένστολο ανθρώπινο δυναμικό το οποίο βρίσκεται ανάμεσα στις οχλαγωγίες και στον αγωνιστικό χώρο. Η αστυνομία όμως αποτρέπει τις συγκρούσεις μεταξύ των ομάδων και τις ενέργειες εναντίον των παικτών. Γίνεται τίποτα για εκείνες τις περίφημες συναντήσεις; Τις συναντήσεις θανάτου; Οι κανόνες είναι τόσο απλοί ώστε να γίνονται εύκολα κατανοητοί στις περισσότερες κλίμακες αντίληψης. «Όποιος επιβιώσει φανατίζει και όσους έχουν μείνει απ' έξω!» Δηλαδή δεν τους αρκεί η δική τους σχιζοφρένεια, θέλουν να ξέρουν ότι θα έχουν αφήσει κάτι σε αυτή την κοινωνία! Κι άλλους φανατισμένους!

Μα τι έχει λείψει σε αυτά τα παιδιά και αναζητούν την καταστροφή; Τι τους έχει συμβεί και πιστεύουν πως τα γήπεδα είναι ο κατάλληλος χώρος να εκφραστούν τα ψυχολογικά τους προβλήματα και όχι τα ψυχιατρεία? Μήπως υπάρχει κάποιο κρυφό μήνυμα κάπου που οι άλλοι δεν μπορούμε να αντιληφθούμε; Ίσως το μήνυμα να λέει «Στην καθημερινή σου ζωή, οπαδέ, να είσαι αυτός που σε μεγάλωσαν οι δικοί σου αλλά όταν μπεις στο γήπεδο είναι η ευκαιρία σου να βγάλεις τα κόμπλεξ σου και να φερθείς σαν άγριο ζώο».

Τώρα που το ξανασκέφτομαι εγώ είμαι εκείνη που δεν ανέπτυξα το μυαλό μου και όχι εκείνοι. Εκείνη αντιλήφθηκαν το μήνυμα των φορέων κοινωνικοποίησης που συχνά απαντούν «Ηρέμησε λίγο, δεν είμαστε στο γήπεδο....»